

derfor – i henhold til lovgivningen i det pågældende land – er adopteret af de danske adoptanter. Det indebærer, at der i perioden mellem adoptionsprocessens afslutning i det pågældende land og indtil den danske adoptionsbevillings udstedelse er retlig forskel på, hvordan barnet er stillet i henhold til lovgivningerne i henholdsvis afgiverlandet og Danmark.

Som følge af denne tidsmæssige forskydning er der risiko for, at der i den mellemliggende periode kan ske ændringer i barnets eller i de ansøgende adoptivforældres forhold, som kan få betydning for behandlingen af adoptionssagen i Danmark. Sådanne ændringer vil efter omstændighederne kunne betyde, at der ikke efter de gældende danske regler er mulighed for at udstede adoptionsbevilling.

Der har således i praksis været tilfælde, hvor danske ægtepar har ansøgt om adoptionsbevilling og efter den danske adoptionslov som ægtepar er blevet godkendt som adoptanter, hvor adoptionssagen er gennemført i et afgiverland, der i henhold til egen lovgivning træffer en endelig adoptionsafgørelse, og hvor den ene af ægtefællerne er død, inden dansk adoptionsbevilling er blevet udstedt.

I en sådan situation vil den afdøde ægtefælle i sagens natur ikke kunne få meddelt adoptionsbevilling, hvorfor den efterlevende ægtefælle – efter på ny at være godkendt (som eneadoptant) – vil være henvist til at gennemføre adoptionen alene. Det betyder bl.a., at barnet ikke retligt vil være i familie med den afdøde ægtefælle og dermed f.eks. ikke vil have legal arveret efter afdøde og dennes slægt, f.eks. bedsteforældre. Barnet vil således i retlig henseende blive stillet anderledes end eventuelle søskende, som parret f.eks. tidligere måtte have adopteret. Barnet vil (formentlig) heller ikke kunne få del i en eventuel livsforsikring, forsørgertabserstatning og børnepension, der udbetales som følge af dødsfaldet.

Der kan også opstå problemer, hvis det efter barnets ankomst til Danmark og inden udstedelsen af adoptionsbevillingen konstateres, at barnet lider af en sygdom eller et handicap. Hvis adoptanterne herefter ikke ønsker barnet, vil barnet stå uden forældre i Danmark, selv om det er bortadopteret i henhold til sit hjemlands lovgivning.

Justitsministeriet har i besvarelsen af spørgsmål nr. S 2827 af 21. maj 2001 oplyst, at ministeriet overvejer behovet og mulighederne for at præcisere retsstillingen for udenlandske adoptivbørn i forhold til arv, statsborgerskab m.v. i perioden fra børnenes ankomst til Danmark, og indtil dansk adoptionsbevilling er udfærdiget.

5.1.1.2. Anerkendelse af udenlandske adoptionsafgørelser efter dansk ret

Efter adoptionslovens § 28, stk. 1, jf. § 1, anerkender Danmark ikke udenlandske adoptioner, hvis adoptanterne har bopæl i Danmark.

I andre tilfælde er det de uskrevne internationalprivatretnlige regler, der er afgørende for, om udenlandske adoptionsafgørelser kan anerkendes i Danmark. Det følger heraf, at afgørelser om adoption, der er meddelt i det land, hvor adoptanterne har domicil, anerkendes i Danmark. Efter dansk ret forstås domicil som den stat eller det territoriale retsområde, som en person har bopæl eller ophold i, i den hensigt varigt at forblive der, eller i det mindste uden hensigt til, at opholdet kun skal være midlertidigt.

Efter adoptionslovens § 28, stk. 2, er justitsministeren imidlertid bemyndiget til at bestemme, at en adoption kan bevilges i et andet land, når adoptionen er gennemført i overensstemmelse med Haagerkonventionen af 29. maj 1993 om beskyttelse af børn og om samarbejde med hensyn til internationale adoptioner.

I forarbejderne til bestemmelsen er der om baggrunden for bestemmelsen bl.a. anført:

»Ifølge adoptionslovens § 28 kan personer med bopæl her i landet kun adoptere efter reglerne i adoptionsloven. Adoptionsbevillingen skal efter lovens § 1 udstedes af statsamtet.

Konventionens artikel 28 sammenholdt med artikel 17 åbner imidlertid mulighed for, at afgørelse om adoption træffes i barnets oprindelsesland.

Den foreslåede bestemmelse i adoptionslovens § 28, stk. 2, indebærer, at der for personer bosat her i landet gives mulighed for at fravige adoptionslovens regler med hensyn til udstedelse af bevillingen. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, vil således kunne bestemme, at en adoption kan bevilges i et andet land. Bestemmelsen vil have betydning i de tilfælde, hvor Danmark forud for adoptionens gennemførelse i medfør af konventionens artikel 17 har godkendt, at afgørelsen om adoption kan træffes i barnets oprindelsesland.

Bestemmelsens baggrund og udvalgets overvejelser er omtalt i betænkningens pkt. 3.2., 6.4.3. og 8.1.«

Der henvises til betænkning 1323/1996 om Haagerkonventionen af 29. maj 1993 om beskyttelse af børn og om samarbejde med hensyn til internationale adoptioner sammenholdt med dansk adoptionslovgivning, pkt. 6.4.3., hvor det ligeledes anføres, at baggrunden for bestemmelsen er hensynet til så vidt muligt at undgå den situation, at Danmark bliver nødt til at afstå fra